

De Geesteszieke hypochonder of De hypochonder die pillen slikte

Copyright © 2015 Don Koolen
Auteur: Don Koolen

Druk
Omslagontwerp: Don Koolen
Vormgeving binnenwerk: Anja Koolen

Autobiografie/Roman
ISBN

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Geesteszieke hypochonder of
De hypochonder die pillen slikte

VOORWOORD:

Eerste definitie voor mij. Don de hypochonder: iemand die voortdurend bang is ziek te zijn en meent symptomen van ernstige ziekten te hebben terwijl uit onderzoek niets blijkt. Ik ben 56 jaar. Ik zie het niet meer zitten... Hoe is dit alles begonnen?

Al 20 jaar wil ik een boek schrijven, maar mijn psyche laat dat niet toe. Men zegt wel eens: "Hij zal nooit mee dezelfde worden". Na een of andere ziekte of ongeluk. Ik geloof dat dit voor mij niet geldt. Ik ben nooit de oude geweest. Ik heb me altijd slecht gevoeld, zowel lichamelijk als psychisch. De bedoeling van dit boek is om alles wat er in mijn leven heeft plaatsgevonden, van me af te schrijven. Tevens kan ik misschien iemand helpen die het boek leest. Hij of zij kan zich mogelijkwijze identificeren met bepaalde aspecten van afzien en leed. Het schrijven was bepaald geen sinecure. Ik zal het Boekenweekgeschenk voor 2022 zeker niet schrijven. Niet de Libris prijs winnen. Vanaf de start lag ik nachten wakker. Altijd maar denken aan nieuwe thema's, volgordes, belevenissen chronologisch ordenen, specifieke gebeurtenissen waarheidsgetrouw herleven. Het riep de trauma's weer op en ik werd eerder zenuwachtig en meer gespannen, dan dat het schrijven opluchting, verwerking, etc. werd. Naast mijn bed op het nachtkastje lag steevast een kladblokje, een schrift en een kleine, compacte dictafoon. Menig nacht heb ik momenten uit mijn tijdslijn ingesproken, aantekeningen in het schrift en kleine trefwoordjes in de kladblok ingevoerd. Dat deed het slapen geen goed maar was noodzakelijk om een juiste structuur te kunnen opbouwen. 's Ochtends stond ik steevast vroeg op en zette de nachtelijke herinneringen snel om in een Word-document. Onzekerheid over het feit of überhaupt wel iemand geïnteresseerd zou zijn in de zinnen die uit mijn brein sprongen. De wil om door te schrijven kwam uiteindelijk voort uit het feit dat het genoeg zou moeten zijn gewoon één exemplaar te produceren voor mezelf. Kan ik überhaupt schrijven?

Wat wil ik schrijven, wat moet er op dat papier komen? Wie moet het lezen, wie gaat het lezen. Is er iemand geïnteresseerd in mijn doen en laten? Wil ik iets kwijt aan de mensheid, wil ik iets bewijzen, wil ik iets van me afschrijven? Ik weet alleen dat ik altijd mijn gedachten wereld aan dit Microsoft product kwijt wilde. Mijn hele volwassen leven had ik altijd één Bucketlist-doel: Schrijf een roman annex biografie! Moet dat uitgegeven worden, wil ik dat zoveel mogelijk mensen dit lezen. (Uit ijdelheid zeg ik natuurlijk ja, maar reëel gezien maakt het mij geen reet uit) Al heb ik maar

één gedrukt exemplaar voor mezelf, het moet voldoende zijn.

Ik vind het vaak al zo onbegrijpelijk hoe schrijvers aan hun dankwoorden komen. De aftiteling van een grote Hollywood-filmkraker is er niets bij. Ik en alleen ik schrijf dit boek. Ik doe de research wel, het zit allemaal in mijn hoofd, laat het nu maar die A-4'tjes op knallen. Tante Betsie's anekdotes vind ik niet zo belangrijk. Achterneef Klaas hoeft me niet zo nodig materiaal aan te slepen, dat ik vergeten ben. Vrienden zijn al op Facebook voordat hun ballen zijn ingedaald, wat moet ik met hun meldingen? Mijn twee opa's en oma's kon ik nooit uitstaan óf ze waren al naar de eeuwige jachtvelden, alvorens ik hen leerde kennen in een volwassen optiek. Nee, het zal allemaal vanuit mijn eigen tenen via de toetsen van dit Officepakket naar boven moeten borrelen.

Inhoudsopgave:

PROLOOG

DEEL 1 1959 1978 De klote jaren

Hoofdstuk 1. De geboorte

Hoofdstuk 2. Het ongeluk

Hoofdstuk 3. De buurman

Hoofdstuk 4. Liesbreuk en galblaasontsteking

Hoofdstuk 5. Hyperventilatie

Hoofdstuk 6. De cassette

Hoofdstuk 7. De hartaanval

Hoofdstuk 8. Jaws

Hoofdstuk 9. Het ongeluk?

Hoofdstuk 10. Schaamte

Hoofdstuk 11. Escalatie

Hoofdstuk 12. De WK Finale

Hoofdstuk 13. Dieven in de nacht

Hoofdstuk 14. De kaping

Hoofdstuk 15. Nooit meer een taxi

Hoofdstuk 16. De vrouw van de schutter

Hoofdstuk 17. Bonanza

Hoofdstuk 18. Poepen

Hoofdstuk 19. Het lijk in de kast

Hoofdstuk 20. De krantenwijk

Hoofdstuk 21. Voorbij!

Hoofdstuk 22. De bowling

Hoofdstuk 23. Squash

Hoofdstuk 24. Minderwaardig

Hoofdstuk 25. Een zelfmoordpoging

Hoofdstuk 26. Oma

Hoofdstuk 27. Ron

Hoofdstuk 28. Chateaubriand

Hoofdstuk 29. Kotsen.

Hoofdstuk 30. WK Finale 2

DEEL 2 1979 1983 De overgang jaren

Hoofdstuk 1. Het filmfestival

Hoofdstuk 2. Carnaval

Hoofdstuk 3. De Roma

Hoofdstuk 4. Het kraakpand

Hoofdstuk 5. Kaarten

Hoofdstuk 6. Ontdek je plekje

Hoofdstuk 7. The Queen

Hoofdstuk 8. Alain Prost

Hoofdstuk 9. Een brug te ver

Hoofdstuk 10. De opiumkit

Hoofdstuk 11. De stalker

Hoofdstuk 12. Het viltje

Hoofdstuk 13. Het viltje (2)

Hoofdstuk 14. Preuvenemint 3

Hoofdstuk 15. De knoop wordt doorgehakt

Hoofdstuk 16. I'm afraid of no ghost

Hoofdstuk 17. Vriendinnen

Hoofdstuk 18. De Maas over

Hoofdstuk 19. Intermezzo

DEEL 3 1984 1989 De zorg jaren

Hoofdstuk 1. Climax

Hoofdstuk 2. Klachten

Hoofdstuk 3. De EK Finale Europa Cup I Finale

Hoofdstuk 4. De Mergellandroute

Hoofdstuk 5. Vrijgezellenfeest

Hoofdstuk 6. Het huwelijk

Hoofdstuk 7. Honeymoon

Hoofdstuk 8. Honeymoon (2)

Hoofdstuk 9. De bekentenis

Hoofdstuk 10. Sipke

Hoofdstuk 11. De dood

Hoofdstuk 12. De dood (2)

Hoofdstuk 13. Londen

Hoofdstuk 14. Medication Time

Hoofdstuk 15. De verbouwing van lichaam en huis

Hoofdstuk 16. De sessies

Hoofdstuk 17. Doopsuikertjes

Hoofdstuk 18. De bevalling.

Hoofdstuk 19. De bevalling (2)

Hoofdstuk 20. De kraamhulp

Hoofdstuk 21. De klaplopers

Hoofdstuk 22. Het consultatiebureau

Hoofdstuk 23. Abraham

Hoofdstuk 24. Mamma Mia!

DEEL 4 1990 2015 De herfst jaren

Hoofdstuk 1. Klachten

Hoofdstuk 2. Sport

Hoofdstuk 3. Het urnenveld

Hoofdstuk 4. Vernauwde ooghoeken

Hoofdstuk 5. 9/11

Hoofdstuk 6. De caféverboden

Hoofdstuk 7. Snurken en seks

Hoofdstuk 8. Obstipatie

Hoofdstuk 9. Pillen

Hoofdstuk 10. Dood van een broer

Hoofdstuk 11. Dood van een broer (2)

Hoofdstuk 12. Dood van een broer (3)

Hoofdstuk 13. WK Finale 3

Hoofdstuk 14. Disco

Hoofdstuk 15. Vliegangst: Barcelona!

Hoofdstuk 16. Binge watching

Hoofdstuk 17. Nagga Magga Walla

Hoofdstuk 18. De wolf

Hoofdstuk 19. Dood van een weerwolf
Hoofdstuk 20. Dood van een Weerwolf(2)
Hoofdstuk 21. Dood in de kroeg
Hoofdstuk 22. Bidprentje mam:
Hoofdstuk 23. Hernia
Hoofdstuk 24. De stappenmeter
Hoofdstuk 25. Een dag Binnen
Hoofdstuk 26. Een dag buiten
Hoofdstuk 27. Nachtdiensten
Hoofdstuk 28. Kiespijn
Hoofdstuk 29. De blije
Hoofdstuk 30. Caf everbod(en)
Hoofdstuk 31. Anja
Hoofdstuk 32. Seks drive
Hoofdstuk 33. Mijn bucketlist

EPILOOG:

DEEL 1 1959-1978

Hoofdstuk 1. De geboorte

21 april 1959 Ik kom ter wereld. Ik kom een kijkje nemen bij het mensenras. Ruim vier en een halve kilo en bij mijn zeventiende al 2 meter hoog. De navelstreng zat te lang om mijn hoofd en dit zal toch wel een en ander verklaren over mijn levensverhaal. Ik krijg nu alweer een nare en vissige smaak in mijn mond als ik eraan denk dat ik aan die hangtieten van m'n moeder gezogen heb. Ik heb m'n moeder, "De Weerwolf" altijd vies gevonden. Vrienden, kennissen en ander circusgespuis was het nooit met me eens, maar je voelt nu eenmaal wat je voelt. Tegenwoordig volgen een moeder, vader en hun gemiddeld, 3.3 kinderen elkaar gewoon gezamenlijk het badhokje in, maar ik zag haar het liefst nog geen sok verschonen, zonder 's nachts badend in het zweet wakker te worden van de op mijn netvlies gebrande vleesklompen. Ik moest er maar niets van hebben en dat is eigenlijk altijd zo gebleven, schei uit, steevast verergerd. Ik had het gevoel al vanaf het prille begin veel te veel mee te krijgen van de huishoudelijke beslommeringen. De sfeer thuis was zwaar klote, de weerwolf en papaatje,

“Dolle Arni” vlogen altijd ruziënd door de kamers. 4 jaar alleen met die twee tuinkabouters geweest en toen kreeg ik tot overmaat van ramp ook nog een broertje. Ik was 4 jaar, maar kan me nog goed voor de geest halen, dat hij in de broodoven lag om zogenaamd op temperatuur te komen, anders was ons tweetjes veel bespaard gebleven door verstikking en onderkoeling. Vroeger werd je thuis geboren. Er was nog geen sprake van een couveuse. Mijn navelstreng moest al tot ver voorbij het huis van de buren bengelen wilde er een arts komen. Nee, we hadden een voedvrouw, meestal een “Blair Witch” product. Het was dus duidelijk dat er een reden was voor ons om op deze aarde te blijven, ten minste voor een bepaalde tijd. Voor mijn broertje zou die tijd gelukkig eerder aflopen als die van mij. Hij was namelijk de eerste van ons viertal die de pijp aan Maarten gaf. Maar ook hij kreeg ruim de tijd deel te nemen aan ons studie project, hoe 4 mensen elkaar het vuur aan de schenen kunnen leggen in 80 delen. Een encyclopedie waardig. Broertje lief is op het moment van schrijven 6 jaar van ons verlost. Proficiat broertje. Ik mis je toch wel. Trouwens de Weerwolf is ook niet meer onder de levenden, maar Dolle Arni teistert nog steeds de Maastrichtse buitenwijken en mij met zijn 83 lentes. De verbitterde ouwe lamzak. Wacht ik tot hij de ogen voorgoed sluit bij het tikken van deze qwerty-toetsjes óf wordt dit lees product nu al gelanceerd, het laatste natuurlijk!

Hoofdstuk 2. Het ongeluk

Mijn eerste negatieve ervaring stamt uit een tijd dat ik in het weekend vaker naar een oom en tante ging die mijn favorieten waren geworden. Ik vertoefde liever bij hen, dan bij de wolf en Arni. Ik stapte dan op de bonnefooi op de fiets en hoopte dat ze me bij aankomst zoals gebruikelijk uitnodigden om te blijven logeren in het weekend. Na één van die weekends fietste ik terug naar huis via Amby richting trainingsvelden MVV. Ik had natuurlijk toen al moeten weten dat het daar niet goed kon gaan. Een lange weg affietsend richting Nazareth kwam ik dus langs die beruchte velden, waar tevens en noodzakelijkerwijze een training plaatsvond (Waarschijnlijk een straftraining). Omdat ik toch afgeleid werd en dus vaker de richting van de spelers uitkeek, had ik niet in de gaten dat er al een tijdje lang een grote stationcar achter me reed. Waarschijnlijk ben ik wat gaan zwabberen en mijn volgende bewust moment was dat ik ergens in een greppel lag met een fiets half op me liggend. Een groep mensen stond om me heen en er kwamen

steeds toeschouwers bij. Waren die nou maar normaliter bij MVV, maar niets is minder waar. Alles stormde op mij af. Ik was blijkbaar 25 meter door de lucht gekukeld door een aanrijding met die grote wagen achter me. Overal had ik pijn. Bewegen was niet echt mogelijk. Ik voelde me zwaar opgelaten, want ik word altijd zenuwachtig als me iets overkomt en andere mensen kunnen dit zien of willen me helpen. Ik kon de omstaanders horen zeggen dat ik een enorme klap had gekregen en dat het haast een wonder was dat ik nog bij bewustzijn was. Langzaam trokken ze de fiets van me af en probeerden met me te praten in de hoop te weten te komen wat er met me scheelde. Dat wist ik zelf geeneens. Ik probeerde op te staan en te kijken of er weer wat beweging in mijn lichaam kwam. Ik had hoofdpijn en pijn aan een aantal gewrichten. Ook was ik natuurlijk vreselijk geschrokken. De bestuurder van de auto hield m'n hand vast en verontschuldigde zich maar. Volgens de omstaanders kon hij er echter niets aan doen. Niet dat het wat uitmaakte wie er schuldig was, ik zat of lag met de gebakken peren. Er moest een ambulance komen, maar dit wilde ik pertinent niet, daar was ik veel te bang voor. De brokkenpiloot bood aan mij naar huis te brengen en dat heb ik dan ook maar gedaan. Ze hebben me met een paar man in de stationcar geplant en ik werd naar huis gebracht. Thuis aangekomen bleek er niemand te zijn. "Wat nu?" zei de bestuurder. Ik zei: "Niks, ik ga op de stoep zitten en wacht wel op m'n moeder die dadelijk wel thuis zal komen". De man is weifelend vertrokken, maar ik wilde absoluut op de stoep achterblijven. Daar heb ik me heel beroerd en angstig gevoeld. Ik ben na dit voorval niet naar een arts geweest en heb altijd in mijn achterhoofd gedacht dat ik daar weleens de basis voor verdere obstakels in mijn leventje heb gelegd.

Hoofdstuk 3. De buurman

Vanaf de Weerwolf's vijftiende jaar is ze seksueel geïntimideerd. Ze is geboren en getogen in Rothem in Maastricht en al snel zaten ooms, vrienden ooms, oudere neven, schoonbroers onder haar rokken en aan haar tietten. Hoe heeft dit kunnen gebeuren. Ze was zwaar katholiek, ging altijd naar de kerk, droeg een rozenkrans en ga maar door met die door de paus opgedrongen indoctrinatie. We hebben het over de jaren vijftig waar het normaal was dat je bij verstek laten gaan van de heilige mis het kippenhok in werd gesleurd en opgesloten. Waarschijnlijk heeft de eerste man die aan haar gezeten heeft haar wijs kunnen maken dat ze bij het navertellen van deze gebeurtenis wel eens gestraft zou kunnen worden door God. Panisch van angst hierover heeft ze een en ander maar gedoogd. Dit is mij duidelijker geworden na emotionele gesprekken met haar toen ze al veel ouder was en psychisch al helemaal op en kapot. De appel valt niet ver van de boom zullen we maar zeggen. De Weerwolf heeft mij genetisch gezien een scala aan psycho crap meegegeven. Dolle Arni is nooit gediagnostiseerd op zijn psyche, maar hij was van zich zelf al een grote randdebiel. Zelden in mijn leven heb ik zo'n verbitterde

persoon gekend als mijn pa. Hij had dit op zijn beurt weer te danken aan zijn shit familie (Ouders, zussen en broers, allemaal klootzakken pur sang). We gingen iedere zondagochtend koffie drinken bij Arni's familie en daarna bij die van de wolf. Bij mijn moeder thuis was de sfeer wel gezellig en daar gingen mijn broer en ik ook graag naar toe. Ik heb ook vele jaren als oppas gefingeerd bij een van mijn moeders broers. Een van de opvallendste seksuele missers van mijn moeder ging uitgerekend bij onze oude buurman plaatsvinden. Die buurman was volgens mij al 81 toen hij voor het eerst z'n handjes liet wapperen. Hij had een goeie tactiek gebruikt en een vriendschapsband met mijn jongere broertje opgebouwd. Hij heeft hem van jongs af aan om zijn vinger gewonden, cadeaus gekocht, veel snoep gegeven en hem altijd thuis uitgenodigd. Ook was hij grotgids in Maastricht en R. mocht dan ook vaak met z'n vriendjes gratis mee. Vanaf die tijd vind ik nooit meer rust bij chalet bergrust, aangezien bij iedere nieuwe grotrondleiding daar mij de lunch weer omhoogkomt. Aangezien mijn broer dus vaak bij die ouwe schuinsmarcheerder rondhing, kwam mijn moeder hem daar vaak ophalen rond etenstijd e.d. Soms bleef ze nog wat hangen of dronk een kop koffie (mijn broertje was dan al lang weer thuis). Ik had al vroeg mijn vermoedens bij die bejaarde eikelkop, je kunt een kind vaak niets wijsmaken en ik was er al vroeg bij qua doorzien van mensen. Mijn vermoedens bleken al snel op waarheid bewust, want ik had een keer door de voorkamerruit gezien dat de buurman mijn moeder net iets te intiem zoende en toen ik daaropvolgend wat vaker voor dat raam verscheen en zijn oude dikke, verschrompelde pik in de weerwolf's mondje zag verdwijnen, weer tevoorschijn zag komen, weer verdwijnend, wist ik een en ander wel zeker. Wat een immense vuilak, maar... waarom liet mijn moeder dit toe? Ik heb 't haar in ieder geval nooit gevraagd.

Hoofdstuk 4.

Liesbreuk en galblaasontsteking

Ik lig in het ziekenhuis. Een liesbreuk. Ik ben net zes jaar. Angstig dat ik me daar voel, ongekend, een veel te snel kloppend hart. In 1965 lig je voor zo'n liesbreukoperatie een week in het ziekenhuisbed. Mijn ouders komen vaak op bezoek, aan cadeautjes ontbreekt het mij ook niet. Maar dan gaan ze de kamer af voor wat wel een week lijkt en zeggen dat ze in de kantine wat gaan eten en daarna komen ze me vertellen dat ze niet meer naar huis gaan, maar zolang ik op het ziekenhuis moet blijven in een ander kamertje naast me zullen slapen. Vuile leugenaars. Ze zijn gewoon nergens te vinden. Als ik de gang op mag zie ik geen mens. Waar zijn die 2? Dokters en verpleegsters vertellen me dat ze ook niet weten waar ze zijn. Ze kunnen geen excuses blijven verzinnen en dom en naïef ben ik zelfs op m'n zesde al lang niet meer. Een eerste indicatie voor mijn toekomstig leed? Ik ben me in die tijd al goed bewust van mijn eigen lichaam geworden en heb al veel te intensief doorgedacht voor een kind van zes. Ik kan het me nu nog goed herinneren. Ik

zie de verpleegster nog mijn hechtingen doorknippen naast m'n kinderpikje. De lange snee en de zwarte draadjes. Ik was doodsbenauwd bij het doorknippen. Zo meteen gaat dat pioletje mee eraf. Zeker kan ik het niet weten, maar daar is toen iets met me gebeurd. Mijn hele leven lang bang voor dokters, tandartsen, zelfs alleen al de sirenes van een ambulance, brandweerauto of politiewagen boezemen me nu nog angsten in. Gewoon op een terras zitten en dan een sirene horen, nog maar te zwijgen over het feit van het daadwerkelijk zien van zo'n auto brengt me al in paniek. Ik kan dan helemaal doordraaien of moet meteen opstaan en me even op een toilet verstoppen of zelfs meteen huiswaarts keren. In mijn latere leven al veelal gebruik makend van mijn medicatie moet ik weer eens geopereerd worden. Ik lig in bed televisie te kijken en krijg ineens een bijna niet uit te houden pijn onder mijn ribbenkast (in de buurt van mijn maag) De pijn houdt aan en wordt zelfs erger. Anja en Tom meteen naar het ziekenhuis, ik kon me amper bewegen. Na een tijdje werd ik vanuit het AZM door een arts gebeld en naar mijn klachten gevraagd. Het bleek blijkbaar nog niets acuuts te zijn. Ik mocht gewoon die nacht thuisblijven en kreeg medicijnen voor de pijn mee terug via Anja. De dag erna moest ik me dan melden. Het bleek dat ik een galblaasontsteking had. Doordat ik medicijnen slikte ben ik toen niet zo bang geweest als die eerste operatie. Ik ging wel door een hel alvorens de uitslag binnen was. Ik vermoedde zelf al zoiets als alvleesklierkanker. Zeker levende in de wetenschap dat mijn vader al eens alvleesklierontsteking had gehad door excessief zuipen. Maar wat schetste mijn verbazing? Ik werd 's ochtends om 07.30 uur geopereerd en heb na het toedienen van de narcose eigenlijk niets meer meegekregen en lag drie uurtjes later al koffie te drinken met Anja op m'n kamertje. Na een paar uur mocht ik al na huis en op dezelfde dag als de operatie lag ik 's middags al in mijn bedje heerlijk series te kijken met geweldige pijnstillers en stukken minder angst. Die medicijnen hebben me goed door mijn tweede operatie geholpen en ik heb geen nachtje op het ziekenhuis gelegen. Toch hoop ik het nooit meer mee te maken. De angst van te voren is niet uit te houden en ik weet altijd zeker dat ik de meest enge ziekte heb. Bloedonderzoeken zijn dan ook altijd taboe voor mij, maar wat wil je, wat moet je als de dokter het voorschrijft. Goed ik hoef me niet te laten testen, ik ben nergens toe verplicht. Ik mag mezelf rustig laten creperen, maar dat wil ik ook weer niet en kan en mag ik Anja en Tom natuurlijk nooit aandoen. Maar jeetje mina, wat ben ik een angstaas!

Hoofdstuk 5. Hyperventilatie

Hartslag klas. Duits. We hebben het derde uur Duits. Half duizelig kom ik de klas van leraar Beff binnen. Wat een klootzak. Eén foutje in de les en hij trapt het ijzeren krijthoudertje van het bord en probeert via een Ronaldo schot je hoofd eraf te knallen. Wat een paardenlul. Ik schijt in m'n broek. Ik ben niet bang voor die Nederlander die over de rug van onze oosterburen z'n geld wil verdienen, maar mijn lichaam reageert op iedere angstprikkel. M'n hart klopt 180 tot 200 slagen per minuut en als het aan oud Amerikaans president Clinton had gelegen, was er al een defibrillator op me aangesloten. Ik wil me nooit maar dan ook nooit laten kennen, dus moeten al mijn angstverschijnselen onderdrukt worden. Geen klasgenoot mag ook maar iets vermoeden. Boem, boem, boem gaan de slagen in mijn keel. Ik weet niet of ik links of rechts moet kijken, voel alle ogen op me gericht. Iedereen die naar me kijkt roept méér angsten bij me op. Doorzien ze me, zien ze dat ik in paniek ben. Ze lachen me waarschijnlijk gewoon uit, ben immers de lelijkste jongen van de klas. Wat moet ik toch? Weggaan durf ik al helemaal niet. Dan weten ze het. De weg alleen door de klas, frontaal in beeld van iedere

klasgenoot, nee, nee, nee... verdorie, daar slaat dat hart weer op hol, hoe voel je aan je borst of pols of nek hoeveel slagen er per minuut zijn, zonder dat de jongen of het meisje, naast je, vóór je, achter je, het niet meekrijgt. Ik krijg geen lucht meer, m'n longen zwellen op, ik krijg het warm, begin te hijgen. Dit gaat faliekant mis, ik ben zó bang. Ik let ook niet meer op. Stel me geen vraag Beff, stel me geen vraag, lamzak.

Hoofdstuk 6.

De cassette

Thuis niets geleerd. Iets thuis geleerd. Huiswerk niet eens opgeschreven. Ik heb één schriftje voor 6 HAVO vakken. Thuis gaat dat hart gewoon door. Maar er zijn grote voordelen. Ik trek me terug op m'n kamer en de deur gaat op slot. Daar lig ik dan en verdeel de tijd met afrukken en hartcontroles. Wat een verpest leven. Wat ben ik alleen. Ik wil een vriendin, ik wil zoenen, ik wil neuken, ik wil niet alleen zijn... Idee; waar ligt mijn cassetterecorder, waar is het microfoontje. Nog een leeg bandje vinden, nee, hoeft niet, veeg gewoon die muziek uit, je lichaamscontroles zijn belangrijker. Gelukkig ben ik handig met apparatuur, dat krijg je van eenzaamheid op je kamer. Aan tijd om te experimenteren geen gebrek. Ik doe mijn shirt uit, ga op de grond liggen en start experiment één van de nog vele duizenden te komen. Ik druk het kleine microfoontje ergens onder mijn oksel, waar mijn hart goed hard klopt. Druk op record, houd de adem in en begin tot 60 te tellen. Bij 15 seconden lig ik al haast in een coma, ben veel te opgewonden om lang mijn adem in te houden. Opnieuw... Rustig, rustig... een, twee, drie, vier... 25, 26, het lukt niet. Weet je wat? Gewoon tot 30 tellen en dan maal twee. De emotie laten mijn gewone rekenwerk en denkvermogen niet eens toe. Eindelijk, met slijm uit m'n mondhoeken kan ik op de stop-toets drukken. Nu terugspoelen,

koptelefoon op, anders hoort mijn moeder of broertje iets en dan hang ik weer in het prijzenkassie. Ik kom tot 50 slagen per minuut. Dat kan toch niet. Ik heb bij biologie gehoord dat dit minstens 70 slagen moeten zijn. Wat nu weer? Ga ik dood, is dit het moment? “Elisabeth I’m coming, this is the big one” zou Sandford aka Redd Foxx zeggen.

Hoofdstuk 7. De hartaanval

Aanval hart doorstaan in de klas.

Engels van Anonius, ook zo’n ernstig geval. De doodstraf staat nog nét niet op zijn repertoire bij fout gegeven antwoorden. Iedere leerling pist in zijn broek bij de lessen. Je kunt meteen een bezoekje aan de directeur brengen bij iedere calamiteit, hoe onzinnig dan ook. Mijn Engels is goed, hij mag me eigenlijk ook wel, maar die problemen van mij zijn niet aan hem besteedt. Dus afzien in het kwadraat. Yep, daar gaat de grootste spier van ons lichaam weer op de loop. Wat moet ik in godsnaam doen? Ik ga het hart laten ontploffen. Ik probeer de aanval te doorstaan. 80, 100, 130, 180 slagen, ik ga kapot, wie kijkt er naar me? Wat moet ik toch? Opeens klopt ’t hart in zo’n waanzinnig tempo dat ik helemaal begin te trillen, kippenvel op mijn armen, druppels vocht sijpelen mijn vreselijke apenkop af. Tak, tak, tak, tak, een moordend tempo. ADEMEN, ADEMEN, KOM OP, KIJKEN ZE NAAR JE, IK GA KAPOT!

Wat is dit? Ik krijg weer wat mee van wat er om me heen gebeurt. Vlug tellen...het hart klopt langzamer. Dit kan niet... Ik beef stukken minder, er is eigenlijk niemand die me aanstaart. Ga ik dit overleven?

Hoofdstuk 8.

Jaws

Dolle Arni gooit met een fles naar de Weerwolf. Wat heeft dat mens weer gezopen. Huilend rent ze van kamer naar kamer. Daar gaat mijn brommertje. Pa en ma zouden het vandaag met mij over een tweede hands brommer hebben. Ze hadden me al een tijdje beloofd dat ik er eentje ging krijgen. Nu dit fraai gezeik weer. “Don, Help me” komt mijn moeder de kamer oprennen. Snel die snikkel van mij onder de deken, want ik was net in gedachten alle knoopjes van een lekkere geile vrouw die ik ’s middags in de winkel had gezien los te peuteren. Nu ze eenmaal op mijn kamer beland is trekt Arni zich terug. Ik vraag hoe het met de aanschaf van mijn brommer zit. “We hebben ons best gedaan, maar hebben niets in onze prijsklasse voor je gevonden”. De tweede die begint te huilen ben ik zelf. Altijd dezelfde verneukerij, ik krijg toch nooit wat ik wil en zit me maar thuis kut te voelen. “Donder dan toch op” roep ik uit. “Verdwijs, val kapot!” Zodra ze mijn kamer af is kan ik me niet meer inhouden. Zelden heb ik me zó verdrietig en verloochend gevoelt. Dolle Arni en de Weerwolf, ik haat ze. Na een half uur kweken komen ze toch samen mijn kamer op. “Don, je hoeft niet verdrietig te zijn, we gaan morgen samen naar de fietsenwinkel en komen met een brommer voor je thuis en je gaat maar mooi mee” Ik kan het niet geloven. Huil ik ook eens een keer en ik krijg m’n zin. Dolgelukkig val ik toch later op de avond in een gelukzalige slaap. Wat heet geluk met zo’n stelletje misbaksels als ouders.

Dag en nacht verkeren mijn broer en ik in doodsangst. Wat flikken die twee cowboys vandaag wel weer niet. De dag erna krijg ik me toch niet daadwerkelijk een fatsoenlijke brommer. Een kleine rode Vespa met drie versnellingen. Ik voel me de koning te rijk. De eerste zaterdag na het heuglijke feit vertrek ik al op grote reis naar Heerlen. Daar gaat de film “Jaws” in première. De benzinetank tot de rand gevuld. Dat hoorde bij het cadeau en op weg. Jeetje mina wat een rit. Met de auto flits je er zo heen, maar met de vespa is andere koek. Eindelijk arriveer ik bij de bioscoop en gelukkig krijg ik nog een kaartje. Ik koop een mars en wat chips, een flesje cola en hup naar mijn plaats. Ik wil altijd achteraan zitten, zodat niemand op mij kan letten als ik me niet goed voel. Geen kans vandaag, want het is zó druk dat er een placeuse is die je precies vertelt waar je moet plaatsnemen. “Geit” denk ik en zie de bui al hangen. Naast me, achter me, vóór me, overal nemen die bandieten plaats. Hoe moet ik nu genieten van de film? Ik zie het vredige badplaatsje Amity verschijnen dat geterroriseerd wordt door een bloeddorstige grote witte haai. De muziek alleen al roept pure doodsangst op. Ik begin het me daar niet benauwd te krijgen. Hoe wijder de kaken van die kut haai openspringen, hoe harder mijn hart begint te slaan. Ik ga weer crashen. Ik durf niet links of rechts te kijken, want ik denk dat de mensen mijn innerlijke strijd ook van buiten kunnen zien. Ik word me daar een portie bang, onwel, misselijk en alles wat God aan plagen kan verzinnen, niet dat ik in die gek geloof, want zelfs in m’n aller slechtste moment heb ik nooit een gebedje gepreveld. Ik geloof echt niet in een hiernamaals, maar wel in de dood of de gladiolen. Ik moet hier gewoon weg. Laat die haai z’n gang maar gaan, maar ik hoef dat niet te zien. Ik trek vlug m’n jas aan en neem aan dat de andere toeschouwers gewoon denken dat ik moet pissen. Maakt ’t mij wat uit. Ze zien me toch nooit meer terug en in het donker zal zeker niemand me herkend hebben. De terugreis is Parijs – Dakar voor doden en gewonden geworden. Ik heb geesten en engelen langs de weg zien opdoemen, ik heb met een veel te hoge hartslag op die brommer gewaggeld en ik ben zelfs drie keer tegen de vlakke gekieperd. Ondertussen raakte ik ook nog eens onderkoeld, want ook de regenbuien die voor me verrezen werkten niet echt aan een verbetering van mijn algehele malaise mee. Uiteindelijk toch Meerssen gehaald, waar mijn familie van moeders kant woont, daar bij een oom en tante van de Vespa gedonderd en me daar na verwarmd te zijn geworden, mijn ouders laten bellen, de brommer bij mijn oom in de tuin gesmeten en zo met Arni’s auto richting EHBO gesneld. “Gooi me maar aan de apparaten” riep ik bij binnenkomst. “Ik ga het echt niet meer redden, vaarwel”. Mijn oom in allerijl meegegaan, Arni en de wolf stonden alleen

maar te lachen. Die waren wel wat van me gewend. Ik denk dat ik gewoon kapot ga en zij hebben een gezellig onderonsje. Nadat de dokter klaar met me was en me had gerustgesteld, lag ik daar weer op zo'n ziekenbedje voor wel de vijftigste keer. Ik werd weer gewoon gezond verklaard, in ieder geval fysiek. Mijn psyche was natuurlijk een ander verhaal. Jacques Cousteau, kreeg je maar de vinkentering.

Hoofdstuk 9. Het ongeluk?

Als ik eens niet voor mezelf op het ziekenhuis moest verschijnen, ik liet me toch wel tweewekelijks onderzoeken op eventuele hartaanvallen en longziektes, dan verscheen ik er wel voor de Weerwolf. Mijn moeder heeft welgeteld 13 zelfmoordpogingen in haar leven gepleegd. Geen 14, geen 12, nee gewoon 13, ik heb ze immers geteld. Zelfmoordpogingen kun je het eigenlijk niet noemen, het waren Münchhausen by Proxy gevallen. Pogingen aandacht te trekken, anders had er toch minstens wel eentje mogen slagen. Ze liet me altijd maar weer hopen, maar dood ging ze niet. Ergens midden in de nacht ging de telefoon bij ons thuis. René pakte nog half slapend op en gaf de telefoon, wartaal uitsprekend aan mij. Het was het ziekenhuis: "Spreek ik met de heer Koolen?" "Ja, dat ben ik" was mijn logische antwoord. "Kunt u onmiddellijk naar het ziekenhuis komen. Uw ouders hebben een ernstig ongeluk gehad en ik zou me maar op het ergste voorbereiden". "Oké, ik kom er zo aan" was daarop mijn antwoord. Ik kleepte me snel aan en rende naar beneden. M'n jas aan slingerend sprong ik op de fiets, maar daar bleef het bij, ik had een platte band. Dan maar een taxi en die was gezien het late tijdstip snel gearriveerd. Daar verdwenen we op weg naar het hospitaal. Meteen verzekerde ik de taxichauffeur ervan dat hij mij niet hoefde te entertainen, hij mocht gerust zijn bek houden en hoefde zich totaal niet schuldig te voelen.